

Capitolul 1

Portărelul

Într-o dimineață însorită din toamna anului 1881, Sally Lockhart era în grădină, privindu-și fetița jucându-se și gândindu-se în sinea ei că lucrurile mergeau bine.

Se înșela, dar nu avea să afle de ce sau în ce măsură decât peste alte 20 de minute. Bărbatul care avea să îi strice planurile încerca încă să găsească drumul spre casa ei. Pentru moment era fericită, un lucru minunat, și știa că este fericită, un lucru rar; de obicei era prea ocupată ca să observe.

Una dintre bucuriile sale era casa în care locuia. Era vorba despre o proprietate mare în Twickenham numită Orchard House – o vilă în stil Regency, deschisă și aerisită, cu balcoane de fier și o verandă cu acoperiș de sticlă, cu vedere spre grădină. Înconjurată de un perete de cărămidă, grădina avea o pajiște mare și însorită, cu câteva pâlcuri de flori, o viță-de-vie și un smochin, de-a lungul unui perete, iar în fundul grădinii erau merii și prunii bătrâni, care dădeau numele casei.

Pe peretele paralel cu cel pe care creștea smochinul, fusese construită o structură ciudată: cu acoperiș de sticlă, la fel ca veranda, dar deschisă pe de-a-ntregul. Conținea ceea ce părea a fi o machetă destul de mare a unei căi ferate, așezată pe o masă înaltă de un metru. Fusese construită să adăpostească unele experimente fotografice. Mai avea de muncă la ea, dar trebuia să aștepte întoarcerea prietenilor săi.

Prietenii ei o făceau fericită. Familia ei era alcătuită din Webster Garland, un fotograf în vârstă de 65 de ani și partenerul său în firma *Garland și Lockhart*, și Jim Taylor, în vârstă de 20 de ani, cu doi sau trei ani mai tânăr decât ea. Împărțeau aceeași casă și aceleași aventuri; erau boemi, nerespectați, credincioși și de nădejde, și momentan erau plecați în America de Sud. O dată la câțiva ani, Webster Garland cădea pradă tentației de a vizita și fotografia vreun colț uitat de lume. De această dată Jim plecase cu el; așa că Sally rămăsese singură.

De fapt, nu chiar singură. Era cu personalul său – alt aspect care o făcea fericită – Ellie, servitoare, și doamna Perkins, bucătăreasă și menajeră, și Robert care se ocupa de grădină și de cai. Și mai era și magazinul de fotografii de pe Strada Church, unde se ducea o dată pe săptămână să verifice facturile. Plus că mai avea și propria afacere în City¹: o firmă de consultație financiară, pe care reușise să o scoată la liman în ciuda celor care se îndoiau că o femeie ar putea face așa ceva, sau care erau de părere că nu ar trebui să o facă dacă vrea să rămână feminină sau că nu ar face-o dacă nu ar fi ceva în neregulă cu ea. Devenise atât de ocupată, încât, de curând, fusese nevoită să își ia un partener: o tânără rece și ironică pe nume Margaret Haddow, o intelectuală feministă ca și ea. Și nu în cele din urmă mai era și dădaca pe care o angajase să o ajute cu fetița ei: Sarah-Jane Russell, 18 ani, competentă, amabilă și îndrăgostită (în secret) de Jim Taylor.

Dar în centrul acestei bucurii era copilul. Harriet avea un an și 9 luni: autoritară și nebunatică, era atât de încrezătoare în iubirea și atenția celor din jur încât strălucea de fericire. Tatăl ei, Frederick Garland, nepotul lui Webster, nu apucase să o cunoască, pentru că murise într-un incendiu, chiar în noaptea în care se născuse micuța; dacă acesta ar fi fost încă în viață, Sally ar fi fost doamna Garland, și Harriet, un copil legitim. Sally îl iubise din tot sufletul pe Frederick și luptase din greu pentru dragostea lui. Ceea ce simțea pentru Harriet nu putea fi descris în cuvinte. Nu iubise pe nimeni și nimic atât

¹ *City of London* (Cetatea Londrei) este centrul istoric al orașului, [i în același timp cel mai important cartier financiar al Regatului Unit. (n.tr.)

de mult, nici nu știa că era posibil să iubești așa. La început, după moartea lui Frederick, când afacerea lor era în mare impas, se gândise să încheie socotelile cu viața, dar de îndată ce simțise ființa încăpățanată din interiorul ei, își dăduse seama că nu putea renunța. În afară de golul dureros pe care îl lăsase moartea lui Frederick, acum o ducea bine – pe cât de bine se putea în perioada reginei Victoria pentru o mamă nemăritată; dar mult mai bine decât altor femei prinse în căsnicii nefericite. Avea bani, independență, prietenii, o casă, o slujbă interesantă și o avea mai ales pe scumpa ei Harriet.

Culese două smochine coapte și se duse în livadă. Sarah-Jane stătea pe o băncuță pe care o construise Webster, lângă copac, cosea ceva, în timp ce Harriet îl ajuta pe Bruin, ursulețul ei, să se cațare pe o sfoară ca să ajungă la un borcan imaginar de miere. Sally se așeză lângă Sarah-Jane.

– Îți plac smochinele? o întrebă oferindu-i una.

– Chiar foarte mult, îi răspunse dădaca. Mulțumesc.

Din acel unghi, Sally nu putea să vadă că era cineva la poarta principală care se uita cu atenție pe o hârtie. Acesta deschise poarta și intră, făcându-și drum spre ușa de la intrare, având grijă să nu fie văzut.

– Hattie-scumpo, vino să papi și tu o smochină, o îndemnă ea.

Cum văzu că era vorba despre mâncare, Harriet îl dădu pe Bruin la o parte și veni de îndată. Se uită suspicioasă la chestia aceea roșie, cărnoasă cu semințe micuțe. Sally mai luă o gură.

– Uite așa ca mine, îi spuse ea. Dacă nu guști și tu, n-ai de unde să știi cum e. Ca să vezi, îi dau și lui Bruin.

După ce mâncă și Bruin, Harriet ciuguli și ea puțin și îi plăcu.

– Crește atât de repede, spuse Sarah-Jane. Uite, chiar nu pot să-i mai lungesc fustițele astea. Merge să le mai ia de câteva ori, dar va trebui să-i cumpărăm unele noi.

– Trebuie s-o măsurăm, zise Sally. Trage o linie pe perete. Vrei să facem asta, Hattie? Să vedem cât de mare te-ai făcut?

– Mochină, spuse Harriet, încăpățanată, cu mâna întinsă spre Sarah-Jane. Mochină, te log.

Sally începu să râdă.

– Nu, mami. Aia e pentru Sarah-Jane. Uite că vine Ellie cu un oaspete.

Harriet, ca o adevărată stăpână peste regatul ei, se întoarse să vadă cine venise în vizită de această dată. Ellie își făcea drum prin pajiște, urmată de bărbatul de la poartă. După câte își putea da Sally seama, era micuț, cam de vârsta a doua, purta un costum maro ponosit și o pălărie melon. Avea în mână un plic mare alb.

– Domnișoară Lockhart, zise Ellie puțin nesigură, domnul acesta dorește să vă vorbească personal.

Bărbatul își dădu pălăria jos.

– Sunteți domnișoara Lockhart?

– Da. Cu ce vă pot ajuta?

– Am primit ordine să vă dau personal asta.

Îi întinse plicul. Sally văzu că avea un sigiliu roșu legal. Îl luă ca la comandă. Este dificil să nu iei un lucru pe care ți-l oferă cineva; este foarte ușor să profiți de politețea omului.

Bărbatul își scoase din nou pălăria în semn de salut și se întoarse să plece. Sally se ridică repede.

– Stați puțin, nu plecați. Cine sunteți? Și ce e asta?

– Totul este explicat în scrisoare, îi răspunse el. Eu sunt un simplu portărel. Acum că mi-am făcut datoria trebuie să plec. Dacă nu, pierd trenul. Ce vreme frumoasă pentru această perioadă a anului...

Cu un zâmbet ușor nervos, se întoarse și se îndreptă din nou spre grădină. După ce îi aruncă lui Sally o privire îngrijorată, Ellie se grăbi să-l prindă din urmă.

Harriet, dezamăgită de dezinteresul cu care o tratase oaspetele, își îndreptă din nou atenția către Bruin și miera lui. Sally se așeză. Era conștientă că făcuse o greșală acceptând plicul atât de ușor: aveai oare voie să refuzi o citație? Odată ce o acceptai însemna că recunoșteai implicit că ai făcut ceva...? Să fim serioși, oricum era o prostie. Cineva făcuse o greșală.

Deschise plicul gros și scoase un document lung și frumos împăturit. În partea de sus, era ștampilat sigiliul Armatei Regale, urmând paragrafe peste paragrafe cu detalii legale. Sally începu să citească.

Purta antetul *Diviziei de Succesiuni, Divorțuri și Dispute Maritime a Înaltei Curți*, și începea cu:

Pe data de 3 ianuarie 1879, solicitantul, Arthur James Parrish, s-a căsătorit cu Veronica Beatrice Lockhart („pârâta“) la St Thomas's Church, Southam, în ținutul Hampshire.

Sally simți că i se taie respirația. Era ridicol. Veronica Beatrice era numele său adevărat – deși niciodată nu răspunsese la el, pentru că, fiind un copil cu o personalitate puternică, asemenea lui Harriet, își informase tatăl că ea era Sally și refuzase să răspundă la alt nume. Dar... căsătorită? Chiar pretindea cineva că este căsătorit cu ea?

Citi în continuare:

Ultimul domiciliu la care au rezidat solicitantul și pârâta este 24, Telegraph Road, Clapham.

Solicitantul locuiește în Anglia și Țara Galilor și lucrează ca agent comisionar și locuiește la 24, Telegraph Road, Clapham, iar pârâta lucrează drept consultant financiar și locuiește la Orchard House, Twickenham.

Cuplul nu are alți copii în afară de Harriet Rosa...

Sally puse hârtia pe masă.

– Vai, nu este decât o mare tâmpenie, spuse ea. Cineva face o glumă proastă.

Sarah-Jane se uită la ea. Sally știa ce îi trecea prin minte.

– Mi s-a intentat proces de divorț, zise ea râzând.

Dar fu un râs scurt, iar Sarah-Jane nu zâmbi.

– Dar este o glumă prea costisitoare, având în vedere lungimea documentului, îi răspunse ea. Mai bine citește restul.

Sally luă din nou documentul. Îi tremurau mâinile. Cu din ce în ce mai multă neîncredere citi multe paragrafe în limbaj legal, până ajunsese la o parte lungă, intitulată *Detalii*.

Era ușor de citit, dar imposibil de înțeles. Relata povestea unei căsnicii care nu existase niciodată; spunea cum Sally și acest domn Parrish, după ce se căsătoriseră, se stabiliseră în Clapham, avuseseră împreună un copil, pe Harriet (cel puțin data nașterii ei era corectă); cum Sally își tratase întotdeauna „soțul“ cu sălbăticie și cruzime, desconsiderându-i munca și jignindu-i invitații, până când acesta își

dădu seama că era imposibil să mai aducă pe cineva acasă, de teamă ca ea să nu îi trateze indecent și necivilizat; cum se apucase ea de băut și cum apăruse în stare de ebrietate în public de nenumărate ori (cu detaliile de rigoare și martori citați); cum maltratase servitorii, până când trei menajere diferite fuseseră nevoite să plece fără preaviz (oferind nume și adrese); cum cheltuiseră fără măsură banii pe care îi încredințase „soțul” său, insistând în ciuda sfaturilor lui să deschidă o afacere proprie; cum încercase el să se înțeleagă cu ea și să facă lucrurile să meargă, dând dovadă de toată considerația; cum, la scurt timp după nașterea micuței, părăsise căminul conjugal, luând copilul cu ea; cum nu era ea persoana potrivită să aibă custodia fetei, pentru că se afla în legătură cu persoane de calitate morală îndoielnică, împărțind casa cu doi bărbați necăsătoriți (oferind nume); și câte și mai câte. Erau cinci pagini bine detaliate, dar, după ce se uită pe numai două, nu se mai simți în stare de nimic.

– Nu pot să cred, zise ea cu o voce ciudată.

Îi aruncă hârtia lui Sarah-Jane și se ridică involuntar. În timp ce Sarah-Jane o citea, Sally se duse în fundul livezii; rupse o ramură de măr și o făcu bucăți. Se simțea ca și cum cineva se vârase în viața ei și îi pătase reputația. Cum putea să spună cineva toate aceste minciuni despre ea? Nu, era imposibil. Nu putea să conștientizeze.

Ce avea să urmeze era și mai grav. O auzi pe Sarah-Jane șocată și se întoarse repede.

Sarah-Jane citea ultima parte a documentului, numită *Cerere*.

Sally îl luă și se așeză. Simțea că nu o mai țin picioarele.

Prin urmare, solicitantul cere:

Anularea căsătoriei.

Custodia copilului, Harriet Rosa, cu efect imediat.

...

Era deja prea mult. Sally nu voia să mai citească nimic. Cineva, cineva necunoscut, acest Parrish, un mincinos, un nebun, voia să-i fure copilul.

Harriet stătea în iarbă, la doar câțiva metri de ea, desfăcând și înnodând o bucată de sfoară veche pe care i-o dăduse Webster. Bruin stătea, uitat, lângă ea. Era foarte absorbită, concentrându-se asupra

unui lucru atât de extraordinar precum o legătură de sfoară. Sally se ridică, alergă spre ea și o cuprinse într-o îmbrățișare puternică, fiind totuși conștientă de puterea sa și având grijă să nu o rănească, dorindu-și totodată să o strângă tare la pieptul ei.

Harriet acceptă răbdătoare; nu se cuvenea să refuzi o îmbrățișare. Într-un final, Sally îi dădu drumul și o așeză ușor pe iarbă. Harriet apucă sfoara și își reîncepu activitatea.

– Mă duc în oraș, îi spuse lui Sarah-Jane. Trebuie să vorbesc cu avocatul meu. Știu că nu e decât o mare prostie, bărbatul ăsta e nebun, dar trebuie să discut cât mai repede cu el. Toată povestea e...

– Peste două săptămâni, îi zise Sarah-Jane. La Curtea Regală de Justiție. Așa scrie aici.

Sally luă documentul deși nu-i plăcea să-l atingă. Îl băgă în plic și o sărută pe Harriet o dată, de două, de trei ori și plecă să prindă trenul spre Londra.

Avocatul lui Sally, domnul Temple, un vechi prieten al tatălui ei care o ajutase să-și demareze afacerea, murise în urmă cu un an. În prezent, partenerul principal al firmei era un anumit domn Adcock, pe care nu îl cunoștea prea bine, iar ceea ce știa despre el nu o încânta; dar nu avea timp să se gândească la asta atunci. Era un bărbat tânăr și stilat, genul de persoană care își dorea atât de mult aprobarea celor mai în vârstă și mai importanți decât el, încât le imita ca un papagal părerile, felul de a fi și de a se comporta. Domnul Temple obișnuia să fumeze; ceea ce părea un lucru foarte caracteristic lui. Domnul Adcock fuma și el, dar în cazul lui părea un obicei nenatural. Bineînțeles, Sally nu îl văzuse la clubul său, dar dacă l-ar fi văzut ar fi ridicat din sprâncene la comentariile sale conservatoare – și la faptul că le exprima parcă și mai puternic și mai radical dacă se afla prin preajmă vreun membru onorabil.

Când Sally ajunse la biroul său, îl găsi ocupat cu un alt client, așa că se întreținu cu bătrânul funcționar, domnul Bywater, care lucra acolo de 50 de ani. El îi cunoștea afacerea mult mai bine decât domnul Adcock și, cum era atât de îngrijorată, nu se putu abține să nu îi povestească tot ceea ce i se întâmplase. El ascultă impasibil întreaga

poveste. Se temea de limba lui ascuțită, dar se simți mult mai bine după ce termină de povestit.

– Dumnezeu, începu el, de ce nu i-ați spus domnului Temple despre copil?

– Păi... Știți și dumneavoastră cum e, domnule Bywater. Era bolnav și chiar țineam la dânsul. Nu voiam să-și facă o părere proastă despre mine.

– Părerea lui bună despre dumneata era bazată pe inteligența de care ați dat dovadă, și nu pe puritatea dumitale, îi spuse el. Ar fi trebuit să îi spuneți tot. V-ați făcut testamentul? Mă gândeam eu că nu. Cine ziceți că e avocatul individului ăsta? Grant, Murray și Girling. Hmm. Să văd ce reușesc să aflu. Cred că domnul Adcock poate să vă primească acum.

Ascultă puțin la ușă și apoi o deschise anunțând-o pe domnișoara Sally.

Domnul Adcock o întâmpină foarte cordial. Sally își reaminti că era o relație pur profesională; e avocat, a studiat dreptul, nu contează firea sa.

Îi povesti tot, începând cu Harriet, încercând să fie cât mai explicată. Domnul Adcock o ascultă, devenind din ce în ce mai serios. Din când în când mai nota câte ceva.

– Pot să văd cererea? o întrebă el după ce termină.

O citi în timp ce ea aștepta calmă, fermă, dar emoționată.

– Aceste acuzații sunt foarte serioase, spuse el după ce citi documentul. Vă acuză de părăsirea căminului conjugal, folosirea în interes propriu a bugetului familial, spune că v-a găsit chiar și în stare de ebrietate... Domnișoară Lockhart, pot să vă întreb dacă de obicei consumați alcool?

– Dacă consum alcool? Da, mai beau câte un pahărel de sherry, dar ce Doamne iartă-mă! contează asta?

– Trebuie să discutăm tot. Spre exemplu, acești servitori, despre care se spune că au plecat, dacă stabilim ce s-a întâmplat cu exactitate, pot construi o apărare bună.

Sally se cutremură la auzul acestor cuvinte.

– Domnule Adcock, acești servitori nu există. Nu am locuit niciodată pe – cum zicea acolo? – Telegraph Road, Clapham. Nu am fost

niciodată căsătorită cu acest domn Parrish. El a inventat totul. Este o minciună gogonată.

O privi într-un fel familiar: ironic, indulgent, atotștiutor. Era aceeași expresie pe care o mai văzuse și la domnul Temple, doar că acesta avea în spate un umor real și o adevărată cunoaștere a circumstanțelor.

– Cred că ar trebui să mă lăsați pe mine să hotărâsc ce e relevant și ce nu, zise el, zâmbind. Bineînțeles că ne vom axa pe faptul că această căsătorie nu a avut niciodată loc. Dar trebuie să fim pregătiți pentru orice, nu credeți? Ar fi păcat să le lăsăm vreo portiță deschisă. Va trebui să cercetăm fiecare detaliu în parte ca să-l convingem pe judecător că există o explicație complexă pentru întreaga situație. Acum, pentru început...

Scoase o coală de hârtie din sertar și deschise o călimară argintie. Nu avea pe birou decât puțină sugativă și călimara cu cerneală. Sally prefera un birou plin cu cărți, hârtii, creioane, ceară de sigiliu și alte lucruri care să te încurce să-ți faci treaba, așa cum se întâmpla în cazul ei; „gata, își spuse, nu mai face comparații“.

Domnul Adcock îmbibă stiloul în cerneală și îl plimbă delicat pe gaura călimarei, să elimine excesul de cerneală.

– Deci, începu el. Când l-ați întâlnit pentru prima dată pe domnul Parrish?

Sally trase aer în piept.

– Până în această dimineață, nu știam nimic despre acest domn Parrish. Nu am auzit niciodată de el. Domnule Adcock, sincer vă spun, cred că este inutil să pierdem timpul cu acuzațiile acestea absurde. Singurul lucru important este dacă sunt sau nu căsătorită cu el, și nu sunt.

– Da, bineînțeles, îi răspunse domnul Adcock. Acest detaliu este esența apărării noastre. Nu vă îndoiiți de asta. El va trebui să aducă dovada că a avut loc o căsătorie și dacă într-adevăr nu există una, așa cum pretindeți dumneavoastră, nu există nici un certificat de căsătorie, nici o însemnare în registrul... St Thomas's Church la Southam în Hampshire. Dar, după cum puteți observa, tendința acestor acuzații este de a demonstra că nu sunteți persoana potrivită care să crească acest copil, și bănuiesc că nu vreți să lăsați această premisă în aer. Sau mă înșel?